

PARAULA I VIDA

«Per una Església sinodal: comunió, participació i missió»

El propassat mes de maig es va fer públic l'itinerari sinodal aprovat pel Sant Pare Francesc per a la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que ha de tenir lloc a l'octubre de 2023 amb el tema: «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió.»

El Papa fa notar que «el camí de la sinodalitat és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni. El que el Senyor ens demana, en cert sentit, ja està tot contingut en la paraula "Sínode". Caminar junts —laics, pastors, Bisbe de Roma— és un concepte fàcil d'expressar amb paraules, però no és tan fàcil de posar-lo en pràctica» (*Discurs 17.10.2015*). Sinodalitat remet a l'essència mateixa de l'Església, a la seva realitat constitutiva, i s'orienta a l'evangelització. És una manera de ser eclesial i una profecia per al món d'avui. És el que sant Agustí denomina el Crist Total, cap i membres en unitat indivisible, inseparable. Només des de la unitat en Crist Cap té sentit la pluralitat en els membres del Cos, que enriqueix l'Església, superant qualsevol temptació d'uniformitat. Des d'aquesta unitat en la pluralitat, amb la força de l'Esperit, l'Església està cridada a obrir camins i, també, a posar-se ella mateixa en camí.

Fer camí junts, és voler escoltar junts l'Esperit Sant, en tots els àmbits de la vida de l'Església. No es tracta només d'un esdeveniment puntual, sinó d'un procés que involucra tot el Poble de Déu, cadascú segons la seva pròpia funció. El procés sinodal ple només existirà veritablement si s'hi impliquen les Esglésies particulars. Per això, el proper camí sinodal s'inicia amb una obertura solemne i s'articula en tres fases. Aquest serà l'itinerari:

1. L'obertura serà al Vaticà els dies 9-10 d'octubre de 2021 i a cada Església particular el 17 d'octubre de 2021. D'octubre 2021 a abril 2022 serà el treball a les Esglésies particulars i altres realitats eclesials. L'objectiu és la consulta al Poble de Déu per tal que el procés sinodal es realitzi en l'escolta a la totalitat dels batejats. S'enviarà un Document preparatori, acompanyat d'un Qüestionari i un *Vademecum* amb propostes per a realitzar la consulta a cada Església particular.

Fins a l'octubre de 2021, cada bisbe nomenarà un responsable diocesà (equip) de la consulta sinodal, que pugui ser punt de referència i enllaç amb la Conferència Episcopal. I també a la Conferència Episcopal hi haurà un responsable (equip) que pugui ser referent i enllaç amb els responsables diocesans. La consulta a les diòcesis es desenvoluparà a través dels òrgans de participació previstos en el Dret. I es clausurarà amb una reunió presinodal, que serà el moment culminant del discerniment diocesà. I se n'enviaran les conclusions.

2. Després s'obrirà un període de discerniment dels pastors de la Conferència Episcopal, perquè escoltin el que l'Esperit ha suscitat a les Esglésies. Es redactarà una síntesi i s'enviarà a la Secretaria General del Sínode amb les aportacions diocesanes. La Secretaria General del Sínode redactarà un primer *Instrumentum Laboris*, el setembre de 2022.

3. Del setembre de 2022 al març de 2023 es dialogarà a nivell continental sobre el text del primer *Instrumentum Laboris*, que després es publicarà i enviarà. Cada Reunió Internacional de Conferències Episcopals nomenarà així mateix un responsable que pugui ser referent i enllaç tant amb les Conferències Episcopals com amb la Secretaria General del Sínode, abans de setembre de 2022. I tindrem un Document final, que s'enviarà a la Secretaria General el març de 2023 i la Secretaria procedirà a la redacció del segon *Instrumentum Laboris*, abans de juny de 2023.

4. I a l'octubre de 2023 tindrà lloc la fase de l'Església Universal. I se celebrarà el Sínode dels Bisbes a Roma.

Es vol fer possible, així, l'escolta real del Poble de Déu i la implicació de tots els bisbes. Es configura un exercici de la col·legialitat dins l'exercici de la sinodalitat, en la perspectiva subratllada pel Papa Francesc en el 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes, en el destacat *Discurs de 17.10.2015*. El Sínode ha de ser un esdeveniment espiritual de discerniment. «Cadascú en escolta dels altres; i tots en escolta de l'Esperit Sant.»

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Solemnitat de Pentecosta a la Catedral

El dissabte 22 de maig i el diumenge 23, Solemnitat de la Pentecosta, a la S.E. Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, l'Arquebisbe Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació a 35 de joves de la Parròquia de Sant Ot de La Seu d'Urgell. Acompanya l'Arquebisbe el Vicari General i Rector de la Parròquia, Mn. Ignasi Navarri, Mn. David Codina, així com els catequistes que han preparat els joves durant la seva catequesi, i els seminaristes d'Urgell.

A la seva homilia, l'Arquebisbe subratllà com la Pentecosta és la Pasqua granada que fa davallar sobre tota l'Església el do de l'Esperit Sant. Els joves confirmants d'una manera ben significativa reben la plenitud de l'Esperit Sant ja que quan sentiren de llavis de l'Arquebisbe «rep el signe del do l'Esperit Sant» això indicava dues coses: que Déu els donava el do, el reafirmava i, al mateix temps, que els joves s'havien d'obrir a rebre'l amb un cor obert i generós. L'Arquebisbe exhortà els joves a ser compromesos i a demanar l'ajuda de l'Esperit Sant que els acompanyarà sempre en la seva vida com a cristians amb els seus dons diversos.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«M'han aprovat!»

Fugint de la guerra que va destruir el país, al Pròxim Orient, en fonsant la seva precària economia i fent difícil un dia a dia que ajudi els joves a formar-se i promocionar-se, un jove estudiant va arribar a Europa. Tenia vint anys. Així ho descriu tres anys després: «Fa deu anys, el primer dia del meu segon any de secundària, els rebels entraren al nostre poble i el govern va començar a bombardejar la vila, a l'atzar». La devastadora realitat acabà amb les il·lusions i projectes i obligà el jove a deixar enrere escola, casa i amics. Inicià un itinerari de fugida que el feu recórrer diversos països. «Des d'aquell dia he estat fugint d'un lloc a un altre a la recerca d'oportunitats

per estudiar o, si més no, per tenir una vida estable». Malgrat tantes dificultats, els desànim personals i els entrebancs externs, superant les penallitats, una fundació eclesial l'acollí un cop arribat a Barcelona i el posà en contacte amb una família dins d'un projecte d'hospitalitat. Amb el matrimoni i els seus fills, tres mesos de convivència intensa l'han anat apropant a una normalitat que li ha permès presentar-se a unes proves d'accés a estudis de formació professional. «Avui, gràcies a l'hospitalitat de la fundació

que em va ajudar a establir-me en aquest país i a conèixer molta gent meravellosa que m'ha ajudat, finalment he tornat a l'escola». Hi tornà amb ganes i superà les traves de l'idioma i del nivell previ de coneixements. S'esforçà per recuperar el temps perdut i, amb l'ajuda de la fundació, la família acollidora i unes quantes classes particulars d'un dels professors voluntaris aconseguí l'aprovat desitjat, somniat i treballat. Ho reconeix dient: «Molts esforços dels professors, als quals estaré agraït tota la vida». Sap el que diu i de què parla.

«Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant. Practiqueu amb deler l'hospitalitat» (*Rm 12-13*). El jove aportà les seves ganes de sortir de l'inforn de la guerra, de deixar-ne enrere els horrors i limitacions. Les persones que l'ajudaren foren actives i fidels a una de les moltes causes justes del nostre món. Van saber estar al costat del dolor i l'esperança del jove en aquests temps difícils de pandèmia. Van ajudar una vida que es podia haver trencat per les seves pròpies pors o per la insensibilitat, indiferència o comoditat de l'entorn. Li demostraren que no estava sol.

Enric Puig Jofra, SJ

PALABRA Y VIDA

«Por una Iglesia sinodal: comunión, participación y misión»

El pasado mes de mayo se hizo público el itinerario sinodal aprobado por el Papa Francisco para la XVI Asamblea General Ordinaria del Sínodo de los Obispos, que debe tener lugar en octubre de 2023 con el tema: «Por una Iglesia sinodal: comunión, participación y misión.»

El Papa hace notar que «el camino de la sinodalidad es el camino que Dios espera de la Iglesia del tercer milenio. Lo que el Señor nos pide, en cierto sentido, ya está todo contenido en la palabra "sínodo". Caminar juntos —laicos, pastores, Obispo de Roma— es un concepto fácil de expresar con palabras, pero no es tan fácil de poner en práctica» (Discurso 17.10.2015). Sinodalidad remite a la esencia misma de la Iglesia, a su realidad constitutiva, y se orienta a la evangelización. Es una manera de ser eclesial y una profecía para el mundo de hoy. Es lo que san Agustín denomina Cristo Total, cabeza y miembros en unidad indivisible, inseparable. Sólo desde la unidad en Cristo Cabeza tiene sentido la pluralidad en los miembros del Cuerpo, que enriquece la Iglesia, superando cualquier tentación de uniformidad. Desde esta unidad en la pluralidad, con la fuerza del Espíritu, la Iglesia está llamada a abrir caminos y, también, a ponerse ella misma en camino.

Hacer camino juntos, es querer escuchar juntos al Espíritu Santo, en todos los ámbitos de la vida de la Iglesia. No se trata sólo de un acontecimiento puntual, sino de un proceso que involucra a todo el Pueblo de Dios, cada uno según su propia función. El proceso sinodal pleno sólo existirá verdaderamente si se implican las Iglesias particulares. Por eso, el próximo camino sinodal se inicia con una apertura solemne y se articula en tres fases. Este será el itinerario:

1. La apertura será en el Vaticano los días 9-10 de octubre de 2021 y en cada Iglesia particular el 17 de octubre de 2021. De octubre de 2021 a abril de 2022 se tendrá el trabajo en las Iglesias particulares y otras realidades eclesiales. El objetivo es la consulta al Pueblo de Dios a fin de que el proceso sinodal se realice en la escucha a la totalidad de los bautizados. Se enviará un Documento preparatorio, acompañado de un Cuestionario y un *Vademecum* con propuestas para realizar la consulta en cada Iglesia particular. Hasta octubre de 2021, cada obispo nombrará un responsable diocesano (equipo) de la consulta sinodal, que pueda ser punto de referencia y enlace con la Conferencia Episcopal. Y también en la Conferencia Episcopal habrá un responsable (equipo) que pueda ser referente y enlace con los responsables diocesanos. La consulta a las diócesis se desarrollará a través de los órganos de participación previstos en el Derecho. Y se clausurará con una reunión presinodal, que será el momento culminante del discernimiento diocesano. Y se enviarán las conclusiones.

2. Después se abrirá un período de discernimiento de los pastores de la Conferencia Episcopal, para que escuchen lo que el Espíritu ha suscitado en las Iglesias. Se redactará una síntesis y se enviará a la Secretaría General del Sínodo con las aportaciones diocesanas. La Secretaría General del Sínodo redactará un primer *Instrumentum Laboris*, en septiembre de 2022.

3. Desde septiembre de 2022 a marzo de 2023 se dialogará a nivel continental sobre el texto del primer *Instrumentum Laboris*, que luego se publicará y enviará. Cada Reunión Internacional de Conferencias Episcopales nombrará asimismo un responsable que pueda ser referente y enlace tanto con las Conferencias Episcopales como con la Secretaría General del Sínodo, antes de septiembre de 2022. Y tendremos un Documento final, que se enviará a la Secretaría General en marzo de 2023 y la Secretaría procederá a la redacción del segundo *Instrumentum Laboris*, antes de junio de 2023.

4. Y en octubre de 2023 tendrá lugar la fase de la Iglesia Universal. Y se celebrará el Sínodo de los Obispos en Roma.

Se quiere hacer posible, así, la escucha real del Pueblo de Dios y la implicación de todos los obispos. Se configura un ejercicio de la colegialidad dentro del ejercicio de la sinodalidad, en la perspectiva subrayada por el Papa Francisco en el 50.º aniversario de la institución del Sínodo de los Obispos, en su destacado Discurso de 17.10.2015. El Sínodo debe ser un acontecimiento espiritual de discernimiento: «Cada uno en escucha de los demás; y todos en escucha del Espíritu Santo.»

† Joan-Enric Vives
Arzobispo de Urgell

S'inicia la renovació del Museu Diocesà d'Urgell

Les obres del projecte del nou Museu Diocesà d'Urgell s'han iniciat en les darreres setmanes. En el mes de març es van començar les obres per adequar l'església de la Pietat, que forma part del conjunt arquitectònic de la Catedral i claustre de Sant Maria d'Urgell, i que serà el primer espai que s'adequarà en aquest projecte de renovació.

Aquesta primera fase de treball inclou la restauració de l'església per recuperar la fesomia interior de l'edifici. En concret, les actuacions comportaran una intervenció de pintura restaurativa, que permetrà la lectura de la policromia preexistent. Es portarà a terme després la instal·lació d'una mostra rellevant de les obres d'època moderna, d'estils renaixentista i barroc, provinents del fons artístic

conservat a la Seu d'Urgell. L'adequació museogràfica de les obres a l'espai de l'església de la Pietat, comptarà amb una il·luminació acuradament estudiada, amb característiques tècniques i museogràfiques adequades a les peces que s'hi mostraran.

A banda de l'adequació de l'espai, el projecte preveu la instal·lació d'un seguit d'elements interpretatius (cartelles, plafons explicatius i interactius) per afavorir la visualització i la comprensió de les obres d'art.

El cost total de la intervenció ascendeix a 660.000 €, dels quals, el 40% ha estat subvencionat pel Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya i la resta aportada pel propi Bisbat d'Urgell.

Aplec de Canòlich, a Sant Julià de Lòria

El Santuari de la Mare de Déu de Canòlich fou, el dissabte 30 de maig, el centre del pelegrinatge i de la celebració del tradicional Aplec de Primavera, després de que l'any anterior no es pogués celebrar a causa de les restriccions. La missa del migdia fou presidida per l'Arxiprest de les Valls, Mn. Ramon Sàrries, i concelebrada per Mn. Pepe Chisvert, Rector de Sant Julià de Lòria. Hi van assistir nombroses personalitats, entre les que hi havia el Cap de Govern, Xavier Espot, i els cònsols i membres del Comú de Sant Julià de Lòria.

Amb les preceptives mesures de prevenció establertes per les autoritats, des de primera hora del matí nombrosos pelegrins van fer el camí a peu pel camí vell passant per Bixessarri, i d'altres van anar pujant amb diversos mitjans de locomoció, entre els que hi havia un autobús posat pel Comú.

A les vuit del matí es va fer la tradicional aviada de coets, amb la primera missa del dia—aquesta a l'església parroquial—, i quan els participants a la pujada popular ja portaven una mitja hora de ca-

mí. Durant la setmana de portes obertes al Santuari van passar més de 500 visitants, i les entrades per a les misses de les 10 i de les 12 h, amb un aforament restringit, es van acabar ràpidament. Es van repartir 6.300 pans beneïts, i per les mesures sanitàries el repartiment va començar a dos quarts de deu, després de la benedicció de Mn. Pepe Chisvert, en l'esplanada que hi ha al darrere del Santuari, en el lloc on es ballen les sardanes. L'església va estar tancada durant l'aplec i els fidels van poder posar les espelmes en una zona habilitada al costat i protegida del vent i de la possible pluja, tot i que el dia va començar amb sol.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

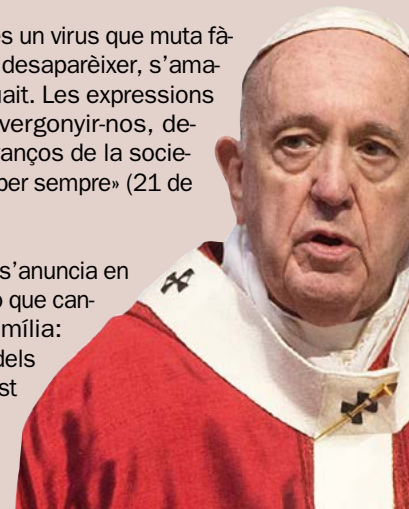
@Pontifex: «Prego perquè cada família senti en la seva pròpia casa la presència viva de la Sagrada Família de Natzaret, que

ompli les nostres petites comunitats domèstiques d'amor sincer i generós, font d'alegria fins i tot en les proves i dificultats» (19 de març).

@Pontifex: «Sant Josep representa una icona exemplar de l'acolliment dels projectes de Déu. Que ell ajudi a tots, especialment als joves en discerniment, a realitzar els somnis que Déu té per a ells» (19 de març).

@Pontifex: «El racisme és un virus que muta fàcilment i que, en lloc de desaparèixer, s'amaga i està sempre a l'aguait. Les expressions de racisme tornen a avergonyir-nos, demostrant així que els avanços de la societat no estan assegurats per sempre» (21 de març).

@Pontifex: «Tot nen que s'anuncia en el si d'una dona és un do que canvia la història d'una família: d'un pare i d'una mare, dels avis i dels germans. I aquest nen necessita ser acollit, estimat i cuidat. Sempre!» (21 de març).

Jornades de Vicaris i Delegats per al Clergat

Es passats dies 24 i 25 de maig van tenir lloc de manera telemàtica les anuals Jornades de Vicaris i Delegats per al Clergat. En aquest any llarg, s'ha volgut posar l'atenció en la cura de cada sacerdot. Cura personal, humana, psicològica i espiritual. De cada sacerdot, i dels sacerdots amb altres sacerdots. Van obrir les jornades Mons. Joan-Enric Vives Sicília, Arquebisbe d'Urgell i President de la Comissió Episcopal per al Clergat i Seminaris, i Mons. Jesús Vidal Chamorro, Bisbe auxiliar de Madrid i President de la Subcomissió Episcopal de Seminaris, que van dirigir a tots els participants una salutació de benvinguda. També hi van ser participants Mons. Francisco Cerro Chaves, Arquebisbe de Toledo, Mons. Gerardo Melgar, Bisbe de Ciudad Real, i Mons. Eusebio Hernández Sola, Bisbe de Tarazona, tots ells membres de la Comissió Episcopal per al Clergat i els Seminaris.

A la tarda del 24 de maig va intervenir S.E. Carlos Osoro Sierra, Cardenal-Arquebisbe de Madrid, amb dues ponències sobre el tema: «Sacerdots, despertem a la missió». Va subratllar que «no podem sortir, si no ho fem junts». Però cal sortir cap a una doble direcció: cap a dins, per trobar-nos amb nosaltres mateixos, i cap a fora, per trobar-

nos amb tots els homes. I els sacerdots són els primers cridats a començar aquesta sortida. Avui l'anunci de Jesucrist es fa més urgent que mai, ja que és la veritable necessitat que tenen els homes. El Sacerdot operari diocesà, Rv. Emilio Lavaniegos González, Director de la Residència Mossèn Sol (Castelló), va intervenir el matí de dimarts 25, i va presentar el projecte d'ajuda integral per a sacerdots que estan dirigint amb gran eficiència. Les seves intervencions van resultar profundes i amenes, donant peu a la participació dels més de 45 assistents.

Va assenyalar en la seva primera ponència tres punts essencials, que cal tenir en compte: la formació permanent i concreta, encarnada en la rea-

litat del sacerdot a la seva diòcesi; la responsabilitat personal de cada prevere pel que fa a la cura de la seva pròpia persona i la importància de l'amistat en la fraternitat sacerdotal. En diversos moments va repetir la frase: «Un sacerdot que acull un germà en dificultats, en un tresor.»

I, finalment, la tarda del 25 va tenir lloc una taula rodona on van participar Mons. Ciriaco Benavente Mateos, Bisbe emèrit d'Albacete, que, amb un estil àgil i molt senzill, va fer partícips tots els delegats com havia viscut a la Residència sacerdotal de Plasència aquests dies difícils del confinament. El Rv. Miguel Ángel Arribas Sánchez, membre de la Vicaria per al Clergat de Madrid, va assenyalar com va viure aquells dies en la cura i l'atenció als seus pares, i com el telèfon es va convertir en un mitjà per a estar a prop dels sacerdots i seminaristes durant aquests mesos, i encara avui li segueix servint per prestar aquesta cura. I el Rv. Jesús Castilla, Vicari per al Clergat de Burgos i Director de la Residència sacerdotal, que va mostrar com atén les necessitats humanes, mèdiques i espirituals dels 92 sacerdots jubilats residents. Van ser tres testimonis que van enriquir molt les jornades i van deixar un desig de seguir treballant i ajudant els sacerdots.

Aplec a Sant Romà de Vila (Encamp, Principat d'Andorra)

El dia 24 de maig, Dilluns de Pentecosta, festivitat litúrgica de Maria Mare de l'Església, l'església de Sant Romà de Vila, a Encamp (Principat d'Andorra), va celebrar el tradicional aplec, enguany, dins el marc de la Visita Pastoral a la Parròquia, presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives. A la seva arribada, el Copríncep fou rebut pel Cònsol Menor de la Parròquia, Hble. Sr. Joan Miquel Rascagnères, i pel Rector i Vicari episcopal, Mn. Antoni Elvira.

La Missa enguany, per les mesures sanitàries, fou celebrada a l'exterior de la petita església romànica del segle XII, i van concelebrar amb l'Arquebisbe, el Rector Mn. Antoni Elvira, Mn. David Codina i el Diaca Mn. Josep Montoya i van assistir-hi els

veïns i amics de Vila així com les autoritats comunals.

A la seva homília, l'Arquebisbe subratllà el goig de presidir el tradicional aplec de Sant Romà de Vila, enguany dins el marc de la Visita Pastoral que aquest curs 2020-2021 realitza a la Parròquia d'Encamp i que, malgrat les dificultats provocades per la pandèmia, ha permès conèixer les realitats de la parròquia com feren amb la trobada telemàtica amb els membres del Comú d'Encamp o la visita al cementiri de la parròquia per pregar pels difunts.

L'Arquebisbe recordà com Sant Romà, que els habitants de Vila tenen com a protector i intercessor, fou un màrtir que va donar la seva vida per seguir Jesús, durant la persecució de Dioclesia (s. IV), que li van tallar la llengua perquè no seguís exhortant a

convertir-se al cristianisme als pagans. A més, en la festa litúrgica de Maria Mare de l'Església, va destacar la importància del misteri de la maternitat espiritual de Maria que no deixa de cuidar i vetllar per l'Església. Va animar els fidels a donar-se i regalar-se per amor com ho fan els pares i

les mares que estimen els seus fills i fan donació d'ells mateixos, i exhortà els fidels a ser compromesos i solidaris en l'amor, especialment envers els més necessitats. Al final de l'Eucaristia es cantaren els tradicionals goigs a llaor de Sant Romà de Vila.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

14. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.

15. ■ Dimarts [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid, 1809 - València, 1865), vg., fund. de les adoratrius a Madrid (AESC, 1850); sant Bernat d'Aosta, prev. (†1081), patró dels muntanyencs i els muntanyistes;

santa Benilde, mr.; santa Germana Cousin, vg.; sant Bernard de Menthon, rel.

16. ■ Dimecres [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6.16-18]. Sant Quirze (o Quirc, Quiri o Quir) i la seva mare Julita, mrs. (s. IV); sant Ferriol, prev. i mr.; sant Ilpidi, mr.; santa Lutgarda, vg.

17. ■ Dijous [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Gregori Barbarigo,

bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. XVII); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralls, bisbe.

18. ■ Divendres [2Co 11,18-21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.; sants Ciríac i Paula, vg., germans i mrs.

19. ■ Dissabte [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Romuald (s. XI), abat, nascut a Ravenna, fund. dels

camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.; santa Aurora, vg. i mr.; santa Juliana Falconieri, vg. servita (†1341).

20. ■ Diumenge vinent, XII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Jb 38, 1.8-11 / SI 106 / 2Co 5,14-17 / Mc 4, 35-41]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg., germana dels bisbes Leandre, Fulgenci i Isidor; santa Verge de la Consolata.

Diumenge XI de durant l'any (B)

COMENTARI

El gra de mostassa acaba més gran que totes les hortalisses

Tots nosaltres voldríem veure de seguida els resultats dels nostres esforços. També en la vida cristiana. Ens costa tenir paciència. Però l'evangeli ens fa veure que els plans de Déu sovint són diferents dels nostres. Per una banda, Jesús ens diu com la llavor del Regne que anem sembrant va fent el seu procés fins a donar molt de fruit: *La terra sola produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues.* Però ha calgut tenir paciència i sobretot saber que tot és obra de Déu: *De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix, sens que ell sàpiga com.* Aquí hi ha una invitació a la paciència, a saber esperar el moment del fruit com fan els pagesos, que quan sembren no esperen que l'endemà puguin collir-ne el fruit. El que cal, doncs, és sembrar. I no importa que la llavor sigui molt petita. Per això Jesús posa un altre exemple: la llavor d'un gra de mostassa. És molt petita (la meitat d'un gra de blat) però després *un cop sembrada es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses.* El començament del Regne pot semblar molt petit. Què se'n podria esperar d'un condemnat a mort abandonat gairebé per tothom! Però és la llavor que ha anat creixent i fent-se molt gran. Nosaltres hem de creure que si sembrem bona llavor, ni que sigui petita, arribarà a donar molt fruit. De forma semblant ho diu la primera lectura: *Prendré un esqueix del brot alterós, un ull tendre de la punta del seu brancatge. Però donarà fruit i es farà un cedre magnífic.* Malgrat que el poble ha estat dut al desterrament tornarà altra vegada a ser un poble esplendorós. Serà Déu qui restaurarà Israel, encara que sembli que tot està perdut. Pau coneix també les dificultats de la vida cristiana però *no ambicionem res més que ser-li plaent, tant ara que som en el cos com quan en sortirem.* Pau té tota la confiança en Déu: *per això ens sentim molt coratjosos.* La nostra missió és sembrar i esperar, amb molta confiança, que Déu faci créixer la llavor procurant ser plaents a Déu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 17,22-24)

Això diu el Senyor: «També jo prendré un esqueix del brot alterós que corona el cedre, arrencaré un ull tendre de la punta del seu brancatge, i el plantaré visiblement en una muntanya ben alta, en una muntanya de la serralada d'Israel. Estendrà les seves branques, donarà fruit, i es farà un cedre magnífic. Ocells de tota mena s'ajocaran a la seva ombra i viuran en el seu brancatge. Tots els arbres del bosc sabran que jo soc el Senyor. Jo abaixo els arbres alts i faig créixer els menuts, asseco els arbres verds i faig reverdir els secs. Sóc jo, el Senyor, qui ho he dit i qui ho faré.»

► Salm responsorial (91)

R. És bo de lloar-vos, Senyor.

És bo de lloar l'Altíssim, / de cantar al vostre nom, Senyor, / de proclamar al matí el vostre amor, / i de nit la vostra fidelitat. R.

Els justos creixeran com les palmeres, / es faran grans com els cedres del Líban; / plantats a la casa del Senyor creixeran als atris del nostre Déu. R.

Encara donaran fruit a la vellesa, / continuaran plens d'ufana i de vigor, / per proclamar que el Senyor és recte, / que la meua Roca no coneix la injustícia. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 5,6-10)

Germans, ens sentim molt coratjosos. Sabem que mentre vivim en el cos, vivim com emigrats lluny del Senyor, ja que no podem fer altra cosa sinó creure sense veure'; però ens sentim tan coratjosos, que preferim emigrar del cos per anar a viure amb el Senyor, i no ambicionem res més que ser-li plaents, tant ara que som en el cos com quan en sortirem. Perquè tots nosaltres hem de comparar davant el tribunal del Crist, on cadascú ha de rebre el que li correspongui segons el bé o el mal que haurà obrat vivint en el cos.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Marc (Mc 4,26-34)

En aquell temps, Jesús deia a la gent: «Amb el regne de Déu passa com quan un home sembra el gra a la terra. De nit i de dia, mentre ell dorm o està llevat, la llavor germina i creix sense que ell sàpiga com. La terra, tota sola, produeix primer els brins, després les espigues i finalment el blat granat dintre les espigues. Llavors, quan el gra ja és a punt, se'n va a segar-lo, perquè ja ha arribat el temps de la sega.» Deia també: «A què podem comparar el regne de Déu? Quina paràbola li escoria? És com un gra de mostassa, la més petita de les llavors, però un cop sembrada, es posa a créixer i acaba més gran que totes les hortalisses, amb unes branques tan grosses que els ocells es poden ajocar a la seva ombra.» Jesús anunciava el regne de Déu amb moltes paràboles semblants, perquè la gent l'entengués segons les seves disposicions; no els deia res sense paràboles, però en privat ho explicava tot als deixebles.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 17,22-24)

Esto dice el Señor Dios: «También yo había escogido una rama de la cima del alto cedro y la había plantado; de las más altas y jóvenes ramas arrancaré una tierna y la plantaré en la cumbre de un monte elevado; la plantaré en una montaña alta de Israel, echará brotes y dará fruto. Se hará un cedro magnífico. Aves de todas clases anidarán en él, anidarán al abrigo de sus ramas. Y reconocerán todos los árboles del campo que yo soy el Señor, que humillo al árbol elevado y exalto al humilde, hago secarse el árbol verde y florecer el árbol seco. Yo, el Señor, lo he dicho y lo haré.»

► Salmo responsorial (91)

R. Es bueno darte gracias, Señor.

Es bueno dar gracias al Señor / y tocar para tu nombre, oh Altísimo; / proclamar por la mañana tu misericordia / y de noche tu fidelidad. R.

El justo crecerá como una palmera, / se alzará como un cedro del Líbano; / plantado en la casa del Señor, / crecerá en los atrios de nuestro Dios. R.

En la vejez seguirá dando fruto / y estará lozano y frondoso, / para proclamar que el Señor es justo, / mi Roca, en quien no existe la malicia. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 5,6-10)

Hermanos: Siempre llenos de buen ánimo y sabiendo que, mientras habitamos en el cuerpo, estamos desterrados lejos del Señor, caminamos en fe y no en visión. Pero estamos de buen ánimo y preferimos ser desterrados del cuerpo y vivir junto al Señor. Por lo cual, en destierro o en patria, nos esforzamos en agradarlo. Porque todos tenemos que comparecer ante el tribunal de Cristo para recibir cada cual por lo que haya hecho mientras tenía este cuerpo, sea el bien o el mal.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 4,26-34)

En aquel tiempo, Jesús decía al gentío: «El reino de Dios se parece a un hombre que echa semilla en la tierra. Él duerme de noche y se levanta de mañana; la semilla germina y va creciendo, sin que él sepa cómo. La tierra va produciendo fruto sola: primero los tallos, luego la espiga, después el grano. Cuando el grano está a punto, se mete la hoz, porque ha llegado la siega». Dijo también: «¿Con qué podemos comparar el reino de Dios? ¿Qué parábola usaremos? Con un grano de mostaza: al sembrarlo en la tierra es la semilla más pequeña, pero después de sembrada crece, se hace más alta que las demás hortalizas y echa ramas tan grandes que los pájaros del cielo pueden anidar a su sombra». Con muchas parábolas parecidas les exponía la palabra, acomodándose a su entender. Todo se lo exponía con parábolas, pero a sus discípulos se lo explicaba todo en privado.